

Η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη αντιβαίνει εξάλλου στο άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο α', ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο α', ΣΛΕΕ), καθόσον δεν εκτίμησε τις προϋποθέσεις για την εφαρμογή της εν λόγω παρεκκλίσεως στην περίπτωση της ανααιρεσίουσας. Ειδικότερα, το βιοτικό επίπεδο στην Chioggia είναι εξαιρετικά χαμηλό, με πολύ υψηλά επίπεδα υποαπασχόλησης.

Ομοίως, η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ' της ΣΛΕΕ), στο μέτρο που διαπιστώνει ότι η παρέκκλιση αυτή δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση της ανααιρεσίουσας, χωρίς να το αιτιολογεί, και του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 107 παράγραφος 3, στοιχείο δ' της ΣΛΕΕ), καθόσον, κατά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, διαπιστώνει ότι η παρέκκλιση που κρίθηκε ως εφαρμοστέα σε άλλες βενετικές επιχειρήσεις δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση της ανααιρεσίουσας.

Τέλος, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα τη μη ύπαρξη «υφισταμένων ενισχύσεων», κατά παράβαση των άρθρων 1, 14 και 15 του κανονισμού 659/1999⁽¹⁾. Αναμφισβήτητα, η διαδοχή των νομικών κανόνων αντιστοιχεί σε συνεχή μείωση των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης σε μια περίοδο αρκετών δεκαετιών.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhofs (Γερμανία) στις 3 Απριλίου 2013 — Stanislav Gross κατά Hauptzollamt Braunschweig

(Υπόθεση C-165/13)

(2013/C 207/03)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων και ανααιρεσείων: Stanislav Gross

Καθού και αναιρεσίβλητο: Hauptzollamt Braunschweig

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιβαίνει στο άρθρο 9, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης⁽¹⁾, ανεξάρτητα από τη σχέση στην οποία τελεί η διάταξη αυτή προς το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας 92/12 εντός του όλου συστήματος της οδηγίας αυτής, η νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους που προβλέπει ότι το πρόσωπο που έχει στην κατοχή του, για εμπορικούς σκοπούς, προϊόντα που υπό-

κεινται σε ειδικό φόρο κατανάλωσης και έχουν τεθεί σε ανάλωση σε άλλο κράτος μέλος δεν είναι οφειλέτης του φόρου, αν έχει αποκτήσει τα προϊόντα αυτά αφού προηγουμένως η είσοδος του προϊόντος στο οικείο κράτος μέλος έχει περατωθεί κατόπιν ενεργειών άλλου προσώπου;

⁽¹⁾ ΕΕ L 76, σ. 1.

Προσφυγή της 5ης Απριλίου 2013 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας

(Υπόθεση C-172/13)

(2013/C 207/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: W. Roels και R. Lyal)

Καθού: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, ορίζοντας προϋποθέσεις για τη φορολογική ελάφρυνση διασυννοριακών ομίλων εταιρειών, οι οποίες καθιστούν πρακτικώς αδύνατη την παροχή της εν λόγω ελαφρύνσεως και την περιορίζουν σε περιόδους μεταγενέστερες της 1ης Απριλίου 2006, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει βάσει του άρθρου 49 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 31 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο,

— να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Μετά την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2005, C-446/03, Marks & Spencer (Συλλογή 2005, σ. I-10837), το Ηνωμένο Βασίλειο τροποποίησε τη νομοθεσία του σχετικά με τη μεταφορά των ζημιών εταιρειών που αποτελούν μέλη ενός ομίλου και τη δυνατότητα συνυπολογισμού τους από άλλες εταιρείες του ίδιου ομίλου για τη μείωση των φορολογικών υποχρεώσεών τους (κανόνες περί φορολογικών ελαφρύνσεων των ομίλων εταιρειών). Οι διατάξεις που αφορούν τις ζημίες αλλοδαπών εταιρειών περιλαμβάνονται τώρα στο μέρος 5 του Corporation Tax Act 2010.

Δυνάμει της ισχύουσας σήμερα νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου, μια εταιρεία που αποτελεί μέλος ενός ομίλου μπορεί να λάβει πίστωση φόρου για τις ζημίες αλλοδαπής εταιρείας του ίδιου ομίλου μόνον εάν η δεύτερη δεν μπορεί να τύχει φορολογικής ελαφρύνσεως στο κράτος της έδρας της. Ως προς τη δυνατότητα μελλοντικής ελαφρύνσεως, η νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου καθιστά πρακτικώς αδύνατη την πλήρωση της προϋποθέσεως αυτής,

διότι η ύπαρξη της δυνατότητας αυτής πρέπει να καθορίζεται «αμέσως μετά το τέλος» του φορολογικού έτους κατά το οποίο προκλήθηκε η ζημία. Η προϋπόθεση αυτή είναι αδύνατο να πληρωθεί για πρακτικούς λόγους. Κατά συνέπεια, η νομοθεσία αυτή αποκλείει οποιαδήποτε ελάφρυνση για τις ζημίες μιας αλλοδαπής θυγατρικής, αντιθέτως προς την ελευθερία εγκαταστάσεως όπως ερμηνεύθηκε με την ανωτέρω απόφαση Marks & Spencer.

Δεύτερον, οι νέοι κανόνες περί φορολογικής ελαφρύνσεως των ομίλων για ζημίες στην αλλοδαπή ισχύει μόνο για τις ζημίες που προκλήθηκαν μετά την 1η Απριλίου 2006, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος των κανόνων αυτών. Ο εν λόγω χρονικός περιορισμός (δηλαδή ο αποκλεισμός της ελαφρύνσεως, βάσει της νομοθεσίας, για τις υφιστάμενες προς της εν λόγω ημερομηνίας ζημίες) είναι αντίθετος προς την ελευθερία εγκαταστάσεως.

Αίτηση αναιρέσεως που η Axitea SpA, πρώην La Vigile San Marco SpA, κατέθεσε στις 9 Απριλίου 2013 κατά της διατάξεως της 22ας Ιανουαρίου 2013 την οποία το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) εξέδωσε στην υπόθεση T-262/00, La Vigile San Marco SpA κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-174/13 P)

(2013/C 207/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Axitea SpA, πρώην La Vigile San Marco SpA (εκπρόσωποι: A. Vianello, A. Bortoluzzi και A. Veronese, avvocati)

Έτεροι διάδικοι: Ιταλική Δημοκρατία και Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει και/ή να μεταρρυθμίσει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-262/00 και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή των αρχών που στην απόφαση «Comitato Venezia vuole vivere» το Δικαστήριο διατύπωσε, αφενός, όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων της Επιτροπής στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων και, αφετέρου, όσον αφορά την κατανομή του βάρους αποδείξεως σχετικά με τις προϋποθέσεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

Στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη το Γενικό Δικαστήριο δεν ευθυγράμμισε με τις κρίσεις του Δικαστηρίου στην απόφαση «Comitato Venezia vuole vivere» της 9ης Ιουνίου 2011, όπου το Δικαστήριο είχε κρίνει ότι η απόφαση της Επιτροπής «πρέπει να περιέχει, αυτή καθ' εαυτή, όλα τα αναγκαία στοιχεία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές». Πάντως, μολοντί στην απόφαση της Επιτροπής λείπουν τα αναγκαία στοιχεία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία μεθοδολογική παράλειψη της Επιτροπής, οπότε υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

Βάσει των αρχών που στην απόφαση «Comitato Venezia vuole vivere» το Δικαστήριο διατύπωσε σχετικά με την ανάκτηση, το κράτος μέλος –και επομένως όχι ο επί μέρους λήπτης της ενισχύσεως– είναι εκείνος που οφείλει να αποδείξει, κατά περίπτωση, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Παρά ταύτα, εν προκειμένω, στην επίμαχη απόφασή της η Επιτροπή παρέλειψε να διευκρινίσει τον «τρόπο» της εν λόγω εξακριβώσεως· κατά συνέπεια, μη διαθέτοντας τα αναγκαία στοιχεία για να αποδείξει, όσον αφορά την ανάκτηση, αν τα χορηγηθέντα πλεονεκτήματα συνιστούν κρατικές ενισχύσεις υπέρ εκείνων στους οποίους χορηγήθηκαν, η Ιταλική Δημοκρατία –με τον νόμο 228 της 24ης Δεκεμβρίου 2012 (άρθρο 1, παράγραφοι 351 επ.)– αποφάσισε να αντιστρέψει το onus probandi, σε αντίθεση με αυτό που ορίζεται στην κοινοτική νομολογία. Ειδικότερα, κατά τον Ιταλό νομοδότη, δεν αποκείται στο κράτος, αλλά στις επί μέρους επιχειρήσεις που έλαβαν τις ενισχύσεις υπό μορφή μειώσεως επιβαρύνσεων αποκείται να αποδείξουν ότι τα εν λόγω πλεονεκτήματα δεν νοθεύουν τον ανταγωνισμό ούτε επηρεάζουν δυσμενώς το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών· όταν δεν υπάρχει τέτοια απόδειξη, τεκμαίρεται ότι το πλεονέκτημα που χορηγήθηκε είναι κατάλληλο να νοθεύσει τον ανταγωνισμό και να επηρεάσει δυσμενώς το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Τούτο εμφανώς αντικείται στις αρχές που το Δικαστήριο διατύπωσε στην απόφαση «Comitato Venezia vuole vivere».

Αναίρεση που άσκησε στις 9 Απριλίου 2013 ο Marek Marszałkowski κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 4 Φεβρουαρίου 2013 στην υπόθεση T-159/11, Marszałkowski κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-177/13 P)

(2013/C 207/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Marek Marszałkowski (εκπρόσωπος: C. Sadkowski, radca prawny)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

Αιτήματα του αναιρεσείοντος

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει στο σύνολό της την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, να επιβεβαιώσει την ακυρότητα της αποφάσεως του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (ΓΕΕΑ) της 11ης Ιανουαρίου 2011 (υπόθεση R 760/2010-4), να διατάξει το ΓΕΕΑ να καταχωρίσει για λογαριασμό του αναιρεσείοντος το σήμα «Marko Walichnowy» για τα προϊόντα που αναφέρονται στην αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει το αναιρεσιβλητό στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας και στα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου,